

SPOTKANIE RADY EUROPEJSKIEJ W SEWILLI

21-22 czerwca 2002 r.

WNIOSKI PREZYDENCJI *

1. Rada Europejska obradowała w Sewilli w dniach 21 i 22 czerwca 2002 r. Posiedzenie poprzedziło exposé wygłoszone przez Pata Coxa, przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, po czym odbyła się dyskusja na temat najważniejszych spraw przewidzianych w programie posiedzenia.

Rada Europejska z zadowoleniem przyjęła znaczne zwiększenie dynamiki dialogu między Parlamentem, Radą i Komisją Europejską w ramach nowego partnerstwa, o którym była mowa we wnioskach z posiedzenia Rady Europejskiej w Barcelonie, oraz pozytywnie odniosła się do utworzenia grupy technicznej wysokiego szczebla ds. współpracy między instytucjami.

I. PRZYSZŁOŚĆ UNII EUROPEJSKIEJ

RAPORT PRZEWODNICZĄCEGO KONWENTU EUROPEJSKIEGO

2. Rada Europejska wysłuchała raportu przewodniczącego Valéry'ego Giscarda d'Estainga na temat postępu prac Konwentu oraz różnych możliwości wyrażania przez społeczeństwo obywatelskie opinii dotyczących przyszłości UE. W kontekście tego raportu Rada Europejska wymieniła poglądy na temat przebiegu obrad [Konwentu], które – po tzw. fazie słuchania – wchodzi obecnie w fazę rozważań, zakładającą szczegółowe zbadanie głównych, zidentyfikowanych do tej pory problemów. Rada Europejska popiera ogólny kierunek prac Konwentu, żywiąc nadzieję, że będzie on nadal podążał obraną drogą i w wyznaczonym czasie osiągnie pozytywny rezultat, mając na względzie Konferencję Międzyrządową w sprawie rewizji traktatów, o której zadecydowano w Laeken.

REFORMA RADY

3. Rada Europejska weszła w proces reform podczas swego posiedzenia w Helsinkach, w grudniu 1999 r., kiedy to przyjęła zbiór zaleceń. Następnie kontynuowała ten proces na spotkaniach w Göteborgu i Barcelonie, podczas których wysłuchała sprawozdań sekretarza generalnego/wysokiego przedstawiciela koncentrujących się na czterech podstawowych zagadnieniach: Rada Europejska, Rada do Spraw Ogólnych, Prezydencja UE oraz działalność prawodawcza Rady i przejrzystość tej działalności.
4. W kontekście przedstawionego w Sewilli przez Prezydencję podsumowującego raportu, któremu towarzyszyły szczegółowe propozycje, Rada Europejska szczegółowo omówiła ten temat i udzieliła zgody na podjęcie wielu konkretnych działań, bez nowelizacji traktatów, dotyczących organizacji i funkcjonowania Rady Europejskiej (zobacz załącznik I) oraz Rady (zobacz załącznik II). Reforma ta stanowi istotną zmianę – w stosunku do obecnych praktyk – w kierunku wzmocnienia efektywności [unijnych] instytucji, tuż przed bezprecedensowym zwiększeniem liczby państw członkowskich Unii.

* Tekst niniejszego dokumentu w języku angielskim można znaleźć pod adresem internetowym: <http://ue.eu.int/en/info/eurocouncil/>

5. Rada Europejska odnotowała także raport Prezydencji na temat obecnej debaty w sprawie Prezydencji Unii. Okazało się, że generalnie istnieje gotowość do dalszego zbadania tej kwestii, pod warunkiem że wszelkie zmiany obecnego, sześciomiesięcznego systemu rotacji będą nadal zgodne z zasadą równości państw członkowskich. W związku z tym Rada Europejska poprosiła przyszłą Prezydencję duńską o podjęcie odpowiednich działań w celu kontynuowania dyskusji, tak aby wstępny raport na ten temat został przedstawiony Radzie Europejskiej w grudniu 2002 r.
6. Rada Europejska przypomniała także o istotnym znaczeniu, jakie przywiązuje do skutecznego wdrożenia wszystkich wytycznych i zaleceń operacyjnych przyjętych przez Radę Europejską w Helsinkach 10 i 11 grudnia 1999 r. W szczególności Rada ma zbadać kwestię używania poszczególnych języków w kontekście powiększonej Unii i przeanalizować praktyczne sposoby poprawy obecnej sytuacji, bez narażania na szwank podstawowych zasad. W tym kontekście odpowiednia propozycja powinna zostać złożona we właściwym trybie, przy czym – tak czy inaczej – wstępny raport musi zostać przedstawiony Radzie Europejskiej w grudniu 2002 r.
7. Nowe regulacje, o których mowa w punkcie 3 powyżej, wejdą w życie w trakcie następnej Prezydencji, chyba że zostanie postanowione inaczej.
W związku z tym wymagane formalne poprawki w Regulaminie Rady zostaną przyjęte do 31 lipca 2002 r. Wdrożenie tych przepisów zostanie ocenione przez Radę Europejską w grudniu 2003 r.

TRAKTAT Z NICEI

8. Taoiseach* oświadczył, że jego rząd zamierza zorganizować referendum jesienią 2002 r., aby umożliwić Irlandii ratyfikację Traktatu z Nicei. Przedstawił on „narodową deklarację Irlandii”, potwierdzającą, że postanowienia Traktatu o ustanowieniu Unii Europejskiej, które dotyczą polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa, nie są sprzeczne z tradycyjną polityką neutralności militarnej tego kraju, przy czym sytuacja nie zmieni się po ratyfikacji Traktatu z Nicei (zobacz załącznik III). Rada Europejska zaakceptowała deklarację przyjmującą do wiadomości narodową deklarację Irlandii (zobacz załącznik IV), a także z zadowoleniem odnotowała dążenie rządu irlandzkiego do zatwierdzenia Traktatu z Nicei, co jest warunkiem rozszerzenia Unii w planowanym czasie.

DOSKONALENIE STANOWIENIA PRAWA

9. Rada Europejska przyjęła do wiadomości informację Komisji na temat udoskonalenia stanowienia prawa, a w szczególności plan działania na rzecz uproszczenia i udoskonalenia otoczenia prawnego. Wzywa ona trzy zainteresowane instytucje (Parlament, Radę i Komisję) do przyjęcia przed końcem 2002 r. międzyinstytucjonalnej umowy opartej na wynikach prac grupy technicznej wysokiego szczebla, w celu udoskonalenia prawodawstwa wspólnotowego oraz warunków, łącznie z ramami czasowymi, jego transpozycji do prawa narodowego.

EUROPEJSKA POLITYKA BEZPIECZEŃSTWA I OBRONY (EPBO)

10. Rada Europejska zatwierdziła raport Prezydencji na temat polityki bezpieczeństwa i obrony.

* The Taoiseach – Urząd Premiera Irlandii.

11. Rada Europejska, zdecydowana wzmocnić rolę Unii Europejskiej w zwalczaniu terroryzmu i uznając znaczenie działań w tym kierunku w ramach WPZB, włącznie z EPBO, przyjęła deklarację (zobacz załącznik V), której celem jest uwzględnienie w większym stopniu potencjału wymaganego do zwalczania terroryzmu.
12. Po deklaracji w sprawie zdolności operacyjnej EPBO przyjętej w Laeken osiągnięto znaczny postęp w rozwoju potencjałów cywilnego i wojskowego, we wdrażaniu planu działania mającego na celu usunięcie braków i uwzględniającego perspektywę współpracy w dziedzinie zbrojeń. Rada Europejska prosi ministrów obrony zasiadających w Radzie do Spraw Ogólnych, aby nadal prowadzili rozmowy na temat potencjału.
13. Unia Europejska ponownie potwierdziła, że jest w stanie zająć się operacjami zarządzania kryzysowego, decydując się w szczególności na przeprowadzenie misji policyjnej w Bośni i Hercegowinie (Misja Policyjna Unii Europejskiej – EUPM), która 1 stycznia 2003 r. przejmie obecne operacje ONZ.
14. Rada Europejska wyraziła gotowość Unii Europejskiej do przejęcia zadań od NATO w Byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii. Zleciła sekretarzowi generalnemu/wysokiemu przedstawicielowi oraz kompetentnym organom Unii Europejskiej nawiązanie niezbędnych kontaktów z władzami Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i przywódcami NATO oraz kontynuowanie i intensyfikowanie działań planistycznych, tak aby było możliwe przejęcie operacji wykonywanych przez NATO pod koniec obecnego mandatu tej organizacji, o ile tylko będą wtedy obowiązywać stałe porozumienia między Unią Europejską i NATO (Berlin +).
15. Przyjmując z zadowoleniem postępy osiągnięte do tej pory przez Prezydencję hiszpańską w zakresie wdrażania postanowień Traktatu z Nicei w sprawie angażowania sprzymierzeńców europejskich spoza Unii Europejskiej, Rada Europejska zleca następnej Prezydencji kontynuowanie tych prac, wspólnie z sekretarzem generalnym/wysokim przedstawicielem.
16. W dziedzinie cywilnej kontynuowano prace w czterech sferach priorytetowych (policja, praworządność, administracja cywilna i ochrona obywateli), związane zarówno z jakościowymi, jak i ilościowymi aspektami potencjału. Z sukcesem przetestowano struktury i procedury podejmowania decyzji EPBO w trakcie pierwszych działań prowadzonych przez Unię w zakresie zarządzania kryzysowego.
17. Raport na temat tych wszystkich spraw zostanie przedłożony Radzie Europejskiej w Kopenhadze.

II. ROZSZERZENIE UNII EUROPEJSKIEJ

18. W ciągu pierwszych sześciu miesięcy tego roku osiągnięto zdecydowany postęp w negocjacjach akcesyjnych, które obecnie wchodzi w końcową fazę.
19. Po przyjęciu w Nicei „mapy drogowej” (road map) doszło do uzgodnienia wspólnych stanowisk w rozdziałach: „Rolnictwo”, „Polityka regionalna i koordynacja instrumentów strukturalnych”, „Finanse i budżet” oraz „Instytucje”. Kwestie finansowe i inne, którymi nie zajęto się w trakcie finalizowania wspólnych stanowisk na temat tych rozdziałów,

muszą zostać jak najszybciej rozstrzygnięte, z uwzględnieniem wniosków Rady do Spraw Ogólnych z 17 czerwca 2002 r.

20. Jeżeli chodzi o spełnianie kryteriów przystąpienia do Unii, Rada Europejska podkreśla, że kraje kandydujące zdecydowanie powinny kontynuować postępy we wdrażaniu i skutecznym stosowaniu *acquis*. Kraje te muszą podjąć wszelkie działania niezbędne do zwiększenia swoich potencjałów administracyjnego i sądowiczego do odpowiedniego poziomu.

W związku z powyższym Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje raport Komisji na temat konkretnych planów działania w tej dziedzinie oraz podjęte w trakcie negocjacji zobowiązania do monitorowania realizacji tych planów, wyróżniając zwłaszcza wnioski Rady z 10 czerwca 2002 r. w dziedzinie sprawiedliwości i spraw wewnętrznych oraz prawa weterynaryjnego i prawa fitosanitarnego.

21. Przy uwzględnieniu wszystkich tych czynników oraz w celu umożliwienia Radzie Europejskiej – na zbliżającym się jesiennym posiedzeniu – podjęcia decyzji, z którymi krajami kandydującymi będzie można zamknąć negocjacje pod koniec 2002 r.:

(a) Rada będzie musiała podjąć odpowiednie decyzje, aby móc przedstawić na początku listopada krajom kandydującym informacje na temat wszystkich brakujących pozycji w pakiecie finansowym, natomiast

(b) Komisja będzie musiała przyjąć odpowiednie zalecenia, uwzględniając raporty okresowe.

22. Rada Europejska ponownie potwierdza, że jeśli zostanie utrzymana obecna dynamika postępów w negocjacjach i reformach, Unia Europejska jest zdecydowana zakończyć negocjacje z Cyprzem, Maltą, Węgrami, Polską, Słowacją, Litwą, Łotwą, Estonią, Czechami i Słowenią do końca 2002 r., pod warunkiem że kraje te będą do tego przygotowane. Aż do końca negocjacji należy zachować zasadę zróżnicowania oraz kontynuować prace nad przygotowaniem projektu traktatu akcesyjnego, tak aby można go było sporządzić jak najszybciej po zakończeniu negocjacji. Wydaje się, że można się spodziewać podpisania traktatu akcesyjnego wiosną 2003 r. Nadal w mocy pozostaje cel, aby kraje te mogły uczestniczyć w wyborach do Parlamentu Europejskiego w 2004 r. jako pełnoprawni członkowie Unii. Jednakże będzie on mógł zostać osiągnięty w przewidywanych ramach czasowych tylko wtedy, gdy każdy z krajów kandydujących przyjmie realistyczne i konstruktywne podejście.

23. Bułgaria i Rumunia w ciągu ostatnich kilku miesięcy dokonały znacznych postępów. Rada Europejska zachęca te państwa do kontynuowania wysiłków i ponawia swoje zobowiązanie do udzielania im pełnego wsparcia w przygotowaniach do przystąpienia do Unii. Przewiduje się przyjęcie w Kopenhadze zaktualizowanej „mapy drogowej” oraz znowelizowanej i udoskonalonej strategii przedakcesyjnej dla tych krajów kandydujących, które nadal będą prowadziły negocjacje. Można się również liczyć ze zwiększeniem przedakcesyjnej pomocy finansowej. Co więcej, jeżeli zostanie utrzymane obecne tempo, do końca roku będzie można przyjąć dokładniejszy harmonogram procesu przyjmowania do Unii wspomnianych krajów.

24. Jeżeli chodzi o akcesję Cypru, podstawą stanowiska Unii Europejskiej są wnioski przyjęte w Helsinkach. Unia Europejska nadal preferuje przyjęcie w swoje szeregi ponownie

zjednoczonej wyspy. Rada Europejska w pełni popiera działania sekretarza generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych i wzywa liderów greckich i tureckich społeczności cypryjskich do zintensyfikowania i przyspieszenia rozmów mających na celu skorzystanie z tej jedynej w swoim rodzaju okazji kompleksowego rozstrzygnięcia sporu, zgodnego z odpowiednimi rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ, najlepiej jeszcze przed zakończeniem negocjacji. Unia Europejska włączyłaby warunki takiego kompleksowego rozstrzygnięcia sporu do traktatu akcesyjnego, w sposób dostosowany do zasad, na których opiera się Unia Europejska: jako państwo członkowskie Cypr będzie musiał decydować jednym głosem oraz zapewnić właściwe stosowanie prawa unijnego. Unia Europejska przyzna znaczne środki finansowe na wsparcie rozwoju północnej części ponownie zjednoczonej wyspy.

25. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje reformy, jakie niedawno wprowadzono w Turcji; zachęca i w pełni popiera działania Turcji na rzecz wypełnienia priorytetów zdefiniowanych w jej Partnerstwie dla Członkostwa. Wdrożenie wymaganych reform politycznych i gospodarczych przybliży perspektywę przystąpienia tego kraju do Unii, przy zastosowaniu takich samych zasad i kryteriów jak w odniesieniu do pozostałych krajów kandydujących. W Kopenhadze będą mogły zostać podjęte nowe decyzje na temat następnego etapu kandydatury Turcji w kontekście rozwoju sytuacji między posiedzeniami Rady Europejskiej w Sewilli i w Kopenhadze, na podstawie raportu okresowego, który zostanie przedstawiony przez Komisję w październiku 2002 r., oraz zgodnie z wnioskami z posiedzeń Rady Europejskiej w Helsinkach i w Laeken.

III. AZYL I IMIGRACJA

26. Rada Europejska jest zdecydowana przyspieszyć wdrażanie wszystkich aspektów przyjętego w Tampere programu stworzenia obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w obrębie Unii Europejskiej. Rada Europejska wskazuje na potrzebę opracowania wspólnej polityki Unii Europejskiej w oddzielnych, ale jednak ściśle powiązanych z sobą dziedzinach azylu i imigracji.
27. Newralgiczną sprawą dla Unii Europejskiej i jej państw członkowskich jest to, aby ruchami migracyjnymi kierowano zgodnie z prawem, we współpracy z krajami pochodzenia i tranzytu takich przepływów. W związku z tym Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje wyniki uzyskane w ciągu ostatnich sześciu miesięcy, zwłaszcza: kompleksowy plan przeciwdziałania nielegalnej imigracji, plan zarządzania granicami zewnętrznymi oraz dyrektywę ustalającą minimalne standardy przyjmowania osób ubiegających się o azyl w państwach członkowskich. Wzywa też przyszłe prezydencje do uwzględniania spraw migracyjnych w harmonogramach swoich prac.
28. Działania podejmowane w krótkiej i średniej perspektywie na rzecz wspólnego zarządzania ruchami migracyjnymi muszą uwzględniać odpowiednią równowagę między, z jednej strony, polityką integracji imigrantów przebywających w poszczególnych krajach zgodnie z prawem i polityką azylu zgodną z konwencjami międzynarodowymi, a przede wszystkim z konwencją genewską z 1951 r., z drugiej zaś – zdecydowanymi działaniami mającymi na celu zwalczanie nielegalnej imigracji i handlu ludźmi.
29. Działania Unii w tej dziedzinie będą się opierać na następujących zasadach:
- uzasadnione dążenie do poprawy warunków życia musi być zgodne ze zdolnością Unii i jej państw członkowskich do przyjmowania imigrantów, przy czym imigracja musi

- następować za pośrednictwem przewidzianych dla niej ścieżek prawnych; integracja imigrantów przebywających w krajach Unii zgodnie z prawem obejmuje zarówno prawa, jak i obowiązki związane z fundamentalnymi przepisami obowiązującymi na jej obszarze; zasadnicze znaczenie ma w tym przypadku przeciwdziałanie rasizmowi i ksenofobii;
- zgodnie z konwencją genewską z 1951 r. ważne jest zapewnienie uchodźcom bezzwłocznej i skutecznej ochrony przy równoczesnym wprowadzaniu rozwiązań mających na celu zapobieganie nadużywaniu systemu oraz zapewnienie szybszego powrotu do kraju macierzystego tych osób, których wnioski o przyznanie azylu zostały odrzucone.

ŚRODKI NA RZECZ ZWALCZANIA NIELEGALNEJ IMIGRACJI

30. W kompleksowym planie zwalczania nielegalnej imigracji Unia Europejska ustanowiła skuteczne środki umożliwiające właściwe kierowanie ruchami migracyjnymi i przeciwdziałanie nielegalnej imigracji. Rada Europejska wzywa Radę i Komisję, aby w ramach swej odpowiedzialności nadawały priorytet następującym środkom, o których stanowi plan:
- dokonaniu przeglądu, przed końcem roku, listy krajów trzecich, których obywatele muszą mieć wizy lub są zwolnieni z tego wymogu;
 - jak najszybszemu wprowadzeniu wspólnego systemu identyfikacji danych wizowych w kontekście studium wykonalności, które zostanie przedłożone w marcu 2003 r., oraz na podstawie wytycznych Rady; wstępny raport zostanie przedstawiony przed końcem 2002 r.;
 - przyspieszeniu zawarcia obecnie negocjowanych porozumień o readmisji i zatwierdzeniu nowych podstawowych założeń do negocjacji porozumień o readmisji z krajami wskazanymi wcześniej przez Radę;
 - w zakresie polityki wydalania i repatriacji – przyjęciu do końca bieżącego roku postanowień programu repatriacji opierającego się na Zielonej Księdze Komisji Europejskiej; postanowienia te powinny obejmować najlepsze możliwe ułatwienia, umożliwiające szybki powrót do Afganistanu;
 - formalnemu przyjęciu podczas następnego spotkania Rady ds. Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych ramowej decyzji w sprawie przeciwdziałania handlu ludźmi, ramowej decyzji w sprawie wzmocnienia ram karnych mających na celu zapobieganie nielegalnemu wjazdowi, tranzytowi oraz pobyтови, jak też dyrektywy definiującej ułatwianie nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu.

STOPNIOWE WPROWADZANIE SKOORDYNOWANEGO ZINTEGROWANEGO ADMINISTROWANIA GRANICAMI ZEWNĘTRZNYMI

31. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje różne podejmowane ostatnio inicjatywy w tej dziedzinie, a w szczególności: informację Komisji zatytułowaną „W kierunku zintegrowanego administrowania granicami zewnętrznymi państw członkowskich Unii Europejskiej“, studium wykonalności zrealizowane pod kierownictwem Włoch, dotyczące ustanowienia europejskiej policyjnej służby granicznej i uwzględniające wyrażoną przez Komisję wolę kontynuowania badania celowości i wykonalności ustanowienia takiej służby policyjnej, jak też studium dotyczące policji i bezpieczeństwa granic, przeprowadzone przez trzy państwa członkowskie w ramach programu współpracy OISIN.
32. Rada Europejska przyklaskuje niedawnemu zatwierdzeniu planu administrowania granicami zewnętrznymi państw członkowskich, opartemu na tych trzech inicjatywach, który – między innymi – powinien pomóc w zapewnieniu lepszej kontroli ruchów migracyjnych.

Ponadto należało na bezzwłoczne stworzenie w strukturach Rady wspólnej instytucji wspomagającej osoby zajmujące się – w praktyce – granicami zewnętrznymi, złożonej z szefów administracji granicznej poszczególnych państw członkowskich. Instytucja ta miałaby koordynować działania ujęte w planie.

Wysuwa także wnioski wobec Rady, Komisji i państw członkowskich, aby w ramach swojej odpowiedzialności wdrożyły, co następuje:

- do końca 2002 r.:
 - wspólne operacje przy granicach zewnętrznych;
 - natychmiastowe podjęcie projektów otwartych dla wszystkich zainteresowanych państw członkowskich;
 - stworzenie sieci imigracyjnych urzędników łącznikowych (immigration liaison officers) państw członkowskich;
- do czerwca 2003 r.:
 - przygotowanie wspólnego modelu analizy ryzyka, w celu uzyskania wspólnej zintegrowanej jego oceny;
 - ustanowienie wspólnego podstawowego programu szkoleń dla straży granicznej i ujednolicenie przepisów europejskich dotyczących granic;
 - wykonanie przez Komisję studium dotyczącego dzielenia się obciążeniami przez państwa członkowskie i Unię w dziedzinie administrowania granicami zewnętrznymi.

WŁĄCZENIE POLITYKI IMIGRACYJNEJ DO STOSUNKÓW UNII EUROPEJSKIEJ Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

33. Rada Europejska uważa, że przeciwdziałanie nielegalnej imigracji wymaga zwiększonych wysiłków ze strony Unii Europejskiej oraz ukierunkowanego podejścia do problemu, przy zastosowaniu wszystkich właściwych instrumentów w kontekście stosunków zewnętrznych Unii Europejskiej. Dlatego zgodnie z wnioskami z posiedzenia Rady Europejskiej w Tampere zintegrowane, kompleksowe i zrównoważone podejście w dążeniach do zlikwidowania czynników leżących u podstaw nielegalnej imigracji musi pozostać stałym i długookresowym celem Unii Europejskiej. Mając powyższe na uwadze, Rada Europejska wskazuje na fakt, że działaniami sprzyjającymi rozkwitowi gospodarczemu w krajach dotkniętych omawianym problemem, a przez to osłabiającymi podstawowe przyczyny ruchów migracyjnych, są: współpraca gospodarcza, intensyfikacja handlu, pomoc na rzecz rozwoju i zapobieganie konfliktom. Rada Europejska nalega, aby wszelkie porozumienia o współpracy, stowarzyszeniu bądź porozumienia równoważne zawierane przez dowolne państwa trzecie z Unią Europejską lub Wspólnotą Europejską zawierały klauzulę o wspólnym administrowaniu ruchami migracyjnymi oraz o przymusowej readmisji w przypadku nielegalnej imigracji.

34. Rada Europejska podkreśla istotne znaczenie zapewnienia współpracy między krajami pochodzenia imigrantów i ich tranzytu w zakresie wspólnego administrowania granicami i wspólnej ich kontroli, jak też w kwestii readmisji. Readmisja przez państwa trzecie powinna obejmować readmisję ich własnych obywateli przebywających bezprawnie w kraju członkowskim oraz, na tych samych warunkach, obywateli innych krajów, jeśli można wykazać, że dostali się [na terytorium UE] przez dany kraj. Współpraca powinna

pozwolić na uzyskanie średnio- i długoterminowych rezultatów. Unia jest gotowa udzielić niezbędnej pomocy technicznej i finansowej w tym zakresie, przy czym w takim przypadku Wspólnocie Europejskiej będą musiały zostać przyznane odpowiednie środki, mieszczące się w ramach perspektywy finansowej UE.

35. Rada Europejska uważa za niezbędne przeprowadzanie systematycznej oceny stosunków z tymi państwami trzecimi, które nie współpracują na rzecz przeciwdziałania nielegalnej imigracji. Oceny te będą brane pod uwagę w relacjach między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi – z jednej strony oraz zainteresowanymi krajami – z drugiej strony, we wszystkich istotnych dziedzinach tych stosunków. Niezadowalający poziom współpracy ze strony danego kraju może stanowić przeszkodę w nawiązaniu bliższych stosunków między tym krajem a Unią.
36. Po bezskutecznym wyczerpaniu wszystkich mechanizmów wspólnotowych Rada może jednogłośnie stwierdzić, że państwo trzecie nie podjęło współpracy we wspólnym administrowaniu ruchami migracyjnymi. W takim przypadku Rada może, zgodnie z zasadami ustanowionymi w traktatach, podjąć działanie lub przyjąć stanowisko w ramach Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa oraz innych polityk Unii Europejskiej, przestrzegając zobowiązań umownych Unii i nie narażając celów współpracy na rzecz rozwoju.

PRZYSPIESZENIE OBECNYCH PRAC LEGISLACYJNYCH NAD OPRACOWANIEM RAM WSPÓLNEJ POLITYKI W DZIEDZINIE AZYLU I IMIGRACJI

37. Równoległe do ściślejszej współpracy w zakresie przeciwdziałania nielegalnej imigracji, istnieje potrzeba kontynuacji rozpatrywania przedłożonych propozycji. Rada Europejska nalega, aby Rada przyjęła:
- rozporządzenie Dublin II – do grudnia 2002 r.;
 - minimalne standardy kwalifikowania i nadawania statusu uchodźców oraz postanowienia o łączeniu rodzin i statusie długoterminowych, stałych mieszkańców [UE] – do czerwca 2003 r.;
 - wspólne standardy procedur udzielania azylu – do końca 2003 r.
38. Pod koniec października 2002 r. Komisja przedstawi Radzie raport na temat skuteczności dostępnych we Wspólnocie środków finansowych przeznaczonych na repatriację imigrantów i osób starających się o azyl, których wnioski odrzucono, na administrowanie zewnętrznymi granicami oraz na realizowane w państwach trzecich projekty dotyczące azylu i migracji.
39. Rada Europejska zwraca się do Rady, aby we współpracy z Komisją przedstawiła na posiedzeniu Rady Europejskiej w czerwcu 2003 r. raport na temat realizacji wytycznych określonych w niniejszym rozdziale.

IV. JOHANNESBURG

40. Rada Europejska pamięta o wnioskach Rady ze Światowego Szczytu Zrównoważonego Rozwoju (ŚSZR), zwłaszcza tych z 4 marca, 30 maja oraz 4 i 17 czerwca 2002 r., i zatwierdza związane z nimi ogólne stanowiska Unii Europejskiej. Ponadto podkreśla zaangażowanie Unii Europejskiej w powodzenie ustaleń ŚSZR oraz wolę dalszego odgrywania głównej

roli w przygotowaniu kolejnych obrad szczytu, w dążeniu do osiągnięcia globalnego porozumienia na podstawie udanych działań podjętych w Monterrey i Doha.

41. Unia Europejska jest zdecydowana zapewnić kompleksowe i terminowe przyjęcie Agendy Rozwoju z Doha, aby zwiększyć korzyści z liberalizacji handlu, jako motoru trwałego i zrównoważonego rozwoju krajów rozwijających się, oraz wspierać wysiłki na rzecz stworzenia między nimi regionalnych obszarów wolnego handlu.
42. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje zwiększone zaangażowanie w oficjalną pomoc na rzecz rozwoju (Official Development Assistance, ODA) zgłoszone przez państwa członkowskie i innych darczyńców, których przedstawiciele zebrali się w Monterrey, uznając je za ważne działanie na rzecz zmniejszenia biedy i realizacji milenijnych celów rozwoju. Opowiada się – zdecydowanie – za nadaniem tym zobowiązaniom konkretnej formy. Rada Europejska podkreśla także potrzebę uzupełnienia Funduszu Środowiska Globalnego, aby mógł on spełnić wymagania związane z finansowaniem nowych i już funkcjonujących sfer działania.
43. Unia Europejska zaprosi inne państwa rozwinięte do przyłączenia się do jej agendy w sprawie globalizacji, handlu i finansów, mając na względzie pomoc krajom rozwijającym się w czerpaniu korzyści z dostępu do rynków w państwach rozwiniętych, co sprawiłoby, że globalizacja byłaby korzystna dla wszystkich.

Unia Europejska zobowiązuje się do zwiększenia dynamiki działań we wszystkich tych dziedzinach.
44. Unia Europejska podkreśla, że podstawowym niezbędnym czynnikiem trwałego i zrównoważonego rozwoju jest dobre zarządzanie na poziomie ogólnokrajowym. Wszystkie państwa członkowskie powinny wzmocnić swoje instytucje rządowe przez krzewienie praworządności, doskonalenie struktur prawnych i zapewnienie dostępu do informacji.
45. W duchu partnerstwa i odpowiedzialności Unia Europejska będzie zachęcać do podejmowania inicjatyw, zwłaszcza na rzecz spraw sanitarnych, energii (w tym energii odnawialnej) i zdrowia. W trakcie realizacji tych inicjatyw Unia Europejska zwróci szczególną uwagę na Afrykę, ściśle współpracując ze swoimi partnerami w dążeniach do uaktywnienia inicjatywy NEPAD (New Partnership for Africa's Development – Nowe Partnerstwo na rzecz Rozwoju Afryki). Rada Europejska podkreśla wolę Unii Europejskiej, aby przyjąć w Johannesburgu konkretne zobowiązania polityczne z precyzyjnie określonymi ramami czasowymi, których wypełnienie będzie wymagać skutecznej współpracy.
46. Rada Europejska podkreśla znaczenie, w kontekście trwałego i zrównoważonego rozwoju, utrzymania celu zapewnienia żywności jako podstawowego elementu walki z biedą, co niedawno zostało powtórzone podczas tzw. Światowego Szczytu Żywnościowego w Rzymie.

V. WZROST I KONKURENCYJNOŚĆ W DAŻENIU DO PEŁNEGO ZATRUDNIENIA

PROGNOZY GOSPODARCZE I OGÓLNE WYTYCZNE POLITYKI GOSPODARCZEJ

47. Niedawne spowolnienie działalności gospodarczej dobiegło końca. Gospodarka europejska może zebrać owoce solidnej polityki makroekonomicznej i ambitnych reform

gospodarczych, które legną u podstaw obecnego powrotu do wzrostu i tworzenia nowych miejsc pracy oraz umożliwią skuteczniejsze przeciwstawienie się chwiejności gospodarczej.

48. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje ogólne wytyczne gospodarcze (Broad Economic Policy Guidelines – BEPG), które koncentrują się na makroekonomicznej stabilności i wzroście oraz na reformie rynku pracy oraz rynków towarów i usług, a także zaleca ich przyjęcie przez Radę. Ponownie potwierdza swoje zobowiązanie do przestrzegania Paktu na rzecz Stabilności i Wzrostu oraz konsolidacji fiskalnej, wzywając państwa członkowskie do realizacji polityki budżetowej zgodnej z zaleceniami BEPG. Państwa członkowskie zachęca się do wykorzystywania wszelkiej dywidendy wzrostowej, związanej z poprawą sytuacji gospodarczej, oraz do dalszej konsolidacji finansów publicznych.

USŁUGI FINANSOWE

49. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje rozporządzenie w sprawie międzynarodowych standardów rachunkowości oraz ostatnie porozumienia polityczne dotyczące dyrektywy o konglomeratach finansowych, nadużyciach rynkowych i pracowniczych funduszach emerytalnych, ponownie też potwierdza swoje zobowiązanie do terminowego i pełnego wdrożenia planu działania w dziedzinie usług finansowych.

OPODATKOWANIE ENERGII

50. Rada Europejska odnotowuje raport Prezydencji w sprawie postępu w opracowywaniu dyrektywy o opodatkowaniu energii, i ponownie potwierdza ramy czasowe dla jej przyjęcia, ustalone w Barcelonie, równoległe z porozumieniem o otwarciu rynków energii.

PAKIET PODATKOWY

51. Rada Europejska:
- z zadowoleniem odnotowuje raport sytuacyjny Rady na temat pakietu podatkowego oraz determinację Rady w dążeniu do ostatecznego przyjęcia tego pakietu przed końcem obecnego roku;
 - liczy na to, że negocjacje ze Szwajcarią w sprawie opodatkowania oszczędności, mimo że rozpoczęły się niedawno, będą prowadzone dynamicznie i zostaną zakończone, jak najszybciej, w drugiej połowie 2002 r.

WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA W DZIEDZINIE PODATKÓW

52. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje raport Rady na temat współpracy administracyjnej w dziedzinie podatków i zatwierdza inicjatywy przedstawione w raporcie jako podstawę dalszych prac w tej dziedzinie.

ZARZĄDZANIE PRZEDSIĘBIORSTWAMI

53. Ostatnie zdarzenia uwypukliły znaczenie dobrego zarządzania przedsiębiorstwami, zwłaszcza tymi, które działają na rynkach kapitałowych. W kontekście kompetencji przyznanych przez Radę Europejską w Barcelonie w kwietniu 2002 r., mandat grupy wysokiego szczebla ekspertów ds. prawa spółek UE został rozszerzony o sprawy związane z najlepszymi praktykami w dziedzinie zarządzania przedsiębiorstwami.

biorstwami i przeprowadzania audytów przedsiębiorstw, zwłaszcza w zakresie roli dyrektorów (poza dyrektorem naczelnym) i rad nadzorczych, wysokości wynagrodzenia zarządu, odpowiedzialności zarządu za informacje finansowe oraz procedur przeprowadzania audytów. W czerwcu 2002 r. Rada ECOFIN przyjęła wstępny raport przewodniczącego grupy wysokiego szczebla. Rada Europejska zaprasza Radę ECOFIN i Radę ds. Rynku Wewnętrznego do przeprowadzenia debaty politycznej w sprawie ostatecznego raportu grupy wysokiego szczebla oraz do pomocy Komisji w zgłaszaniu określonych propozycji możliwie szybko po tej debacie.

REFORMY GOSPODARCZE, INNOWACJE I KONKURENCYJNOŚĆ

54. Rada Europejska na spotkaniu w Barcelonie podkreśliła potrzebę aktywnego dążenia do realizacji reform i wyznaczyła kilka obszarów priorytetowych. Zrobiono już znaczne postępy, co wynika z raportu Prezydencji. Program reform gospodarczych, którego realizację rozpoczęto podczas szczytu w Lizbonie, musi być ściśle przestrzegany, tak aby zapewnić osiągnięcie celów strategicznych Unii. W związku z powyższym Rada Europejska:

- wzywa do jak najszybszego podjęcia decyzji wdrażających VI Ramowy Program Badań (zasady uczestnictwa i poszczególne programy);
- potwierdza ustalony w Barcelonie kalendarz liberalizacji rynków energii elektrycznej i gazu;
- wzywa do dynamizacji dyskusji, tak aby przegląd wytycznych Wspólnoty w sprawie europejskich sieci transportowych oraz wprowadzenia w życie koncepcji wspólnej europejskiej przestrzeni powietrznej mógł być przeprowadzony w uzgodnionym czasie;
- zatwierdza cele planu działania Komisji na rzecz „e-Europa 2005”, jako istotnego wkładu w działania Unii zmierzające do stworzenia konkurencyjnej gospodarki opartej na wiedzy; wzywa wszystkie instytucje do zapewnienia pełnego wdrożenia tego planu do końca 2005 r. i zaprasza Komisję do przedstawienia, odpowiednio wcześniej przed wiosennym posiedzeniem Rady Europejskiej w 2004 r., przeglądu z postępu prac oraz, w razie potrzeby, wysunięcia propozycji wprowadzenia zmian korygujących omawiany plan;
- odnotowuje raport Komisji na temat barier hamujących rozwój sieci i usług telekomunikacji ruchomej trzeciej generacji oraz wzywa wszystkie właściwe administracje do działania na rzecz przewyższenia trudności w rozwoju sieci; zaprasza także Komisję do złożenia Radzie Europejskiej obradującej w Kopenhadze raportu na ten temat oraz na temat przeszkód utrudniających rozwój otwartych platform telewizji cyfrowej i telekomunikacji ruchomej trzeciej generacji, rozwoju e-handlu i e-rządu oraz na temat roli, jaką w tym kontekście mogą odegrać elektroniczne systemy identyfikacji i uwierzytelniania;
- odnotowuje informację Komisji Europejskiej na temat metodologii ocen w zakresie tzw. usług powszechnego zainteresowania oraz zaprasza Komisję do złożenia Radzie Europejskiej na jej posiedzeniu w Kopenhadze raportu na temat stanu prac nad wytycznymi dotyczącymi pomocy państwa oraz, w przypadkach gdy będzie to właściwe, do przyjęcia „zablokowanych” rozporządzeń o wyjątkach w tej dziedzinie;
- zaprasza Radę do wdrożenia proponowanej przez Komisję strategii w dziedzinie biotechnologii;
- zaprasza Radę do przyjęcia przed końcem roku planu działań dotyczących zamówień publicznych.

VI. STOSUNKI ZEWNĘTRZNE

KALININGRAD

55. Rada Europejska zaprasza Komisję do przedłożenia, odpowiednio wcześniej przed jej posiedzeniem w Brukseli, dodatkowego studium możliwości znalezienia skutecznego i elastycznego rozwiązania kwestii tranzytu osób i towarów do/z Obwodu Kalinińskiego, zgodnie z *acquis* oraz w porozumieniu z zainteresowanymi krajami kandydującymi.

BLISKI WSCHÓD

56. Rada Europejska przyjęła „Deklarację w sprawie Bliskiego Wschodu”, przedstawioną poniżej (załącznik VI).

INDIE/PAKISTAN

57. Rada Europejska przyjęła przedstawione poniżej oświadczenie w sprawie Indii i Pakistanu (załącznik VII).

VII. POZOSTAŁE SPRAWY

REGIONY ODLEGŁE

58. Rada Europejska zaprasza Radę i Komisję Europejską do zdynamizowania wdrażania artykułu 299(2) Traktatu, który uznaje szczególny charakter regionów odległych, oraz do złożenia odpowiednich propozycji uwzględnienia ich szczególnych potrzeb w różnych wspólnych politykach, w szczególności w polityce transportowej, w reformie niektórych polityk, a zwłaszcza polityki regionalnej. W związku z powyższym Rada Europejska odnotowuje, że Komisja ma zamiar złożyć nowy raport na temat omawianych regionów, skonstruowany na podstawie globalnego i spójnego podejścia do szczególnych aspektów ich sytuacji oraz możliwości naprawczych.

59. Rada Europejska wzywa Radę i Komisję do zakończenia pewnych priorytetowych spraw, w szczególności rozwiązania kwestii opłat portowych we francuskich departamentach zamorskich.

ZAŁĄCZNIK I

ZASADY ORGANIZACJI POSIEDZEŃ RADY EUROPEJSKIEJ

Aby należycie pełnić swe funkcje związane z inicjowaniem i definiowaniem ogólnych politycznych wytycznych Unii, zgodnie z artykułem 4 Traktatu o Unii Europejskiej, Rada Europejska uzgodniła następujące zasady przygotowywania oraz prowadzenia posiedzeń:

Przygotowywanie

1. Rada Europejska będzie się zbierać na posiedzeniach zasadniczo cztery razy w roku (po dwa razy na sześć miesięcy). W wyjątkowych okolicznościach Rada Europejska może zwołać posiedzenie nadzwyczajne.

2. Posiedzenia Rady Europejskiej przygotowuje Rada do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych; koordynuje ona wszystkie prace przygotowawcze i opracowuje program posiedzenia.

Propozycje innych konfiguracji Rady na posiedzenia Rady Europejskiej muszą być składane Radzie do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych nie później niż dwa tygodnie przed posiedzeniem Rady Europejskiej.

3. Podczas posiedzenia, które odbywa się na co najmniej cztery tygodnie przed posiedzeniem Rady Europejskiej, Rada do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych, działając zgodnie z propozycją Prezydencji, przygotowuje opatrzony przypisami projekt programu posiedzenia, który zawiera:
 - wykaz spraw do zatwierdzenia lub podpisania, które nie wymagają dyskusji;
 - listę spraw do dyskusji, co ma doprowadzić do określenia ogólnych wytycznych politycznych;
 - listę spraw do dyskusji, które umożliwią przyjęcie decyzji w sposób opisany w paragrafie 9 poniżej;
 - listę spraw do dyskusji, które jednak nie mają być przedmiotem wniosków.
4. Dla każdej ze spraw, o których mowa w drugim i trzecim akapicie punktu 3 (powyżej), Prezydencja przygotowuje skrótowy dokument na temat poszczególnych zagadnień, kwestii do dyskusji i najważniejszych spodziewanych rezultatów.
5. W przeddzień posiedzenia Rady Europejskiej Rada ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych zbiera się na ostatniej sesji przygotowawczej i przyjmuje program ostateczny, do którego w późniejszym terminie bez zgody wszystkich delegacji nie może zostać dodana żadna pozycja.

Z wyjątkiem pilnych i niemożliwych do przewidzenia powodów, związanych na przykład z nagłymi zdarzeniami na arenie międzynarodowej, żadna Rada ani komitet nie mogą obradować między ostatnią przygotowawczą sesją Rady do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych a posiedzeniem Rady Europejskiej.

PRZEBIEG POSIEDZEŃ

6. Zasadniczo posiedzenia Rady Europejskiej trwają cały dzień, przy czym dzień wcześniej odbywają się posiedzenia w składzie ograniczonym do przywódców państw lub rządów i przewodniczącego Komisji, zgodnie z obecną praktyką. Posiedzenie Rady Europejskiej następnego dnia musi się toczyć do końca popołudnia i być poprzedzone wymianą poglądów z przewodniczącym Parlamentu Europejskiego. O ile będzie to uzasadnione programem posiedzenia, mogą zostać wprowadzone szczególne ustalenia.
7. Tylko w wyjątkowych okolicznościach mogą się odbywać dodatkowe spotkania Rady Europejskiej z przedstawicielami państw trzecich lub jakichś organizacji. Nie mogą one zakłócać przebiegu posiedzeń Rady Europejskiej, a także muszą być zatwierdzone równocześnie z przygotowaniem projektu programu posiedzenia przez Radę ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych.
8. Prezydencja gwarantuje niezakłócony przebieg posiedzeń. W tym celu może przedsięwziąć wszelkie środki sprzyjające możliwie najlepszemu wykorzystaniu czasu, takie jak

[odpowiednie] określenie porządku omawiania poszczególnych spraw, ograniczenie czasu przemówień oraz ustalenie kolejności wystąpień mówców.

9. W kontekście rozszerzenia Unii, a także w wyjątkowych przypadkach, gdy jakaś sprawa zostaje umieszczona w programie posiedzenia Rady Europejskiej w celu podjęcia decyzji, Rada Europejska omawia tę sprawę. Wnioski polityczne wynikające ze stanowisk wyrażonych w trakcie dyskusji zostają przedstawione Radzie, tak aby mogła rozważyć konsekwencje działania podjętego na podstawie takich wniosków, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Traktatu.
10. Delegacje muszą być informowane o wynikach i treści dyskusji w każdej ze spraw omawianych podczas posiedzenia. Przekazanie tych informacji powinno być zorganizowane w taki sposób, aby zachować poufność dyskusji.
11. Każda delegacja zajmuje w sali posiedzeń dwa miejsca. Całkowita liczebność delegacji jest ograniczona do 20 osób z każdego państwa członkowskiego oraz z Komisji. Liczba ta nie obejmuje osób z personelu technicznego wyznaczonego do wykonywania określonych zadań z zakresu bezpieczeństwa lub logistyki.

WNIOSKI

12. Wnioski, które muszą być jak najbardziej zwięzłe, przedstawiają wytyczne polityki i decyzje podjęte przez Radę Europejską, plasując je w [stosownym] kontekście i ze wskazaniem etapów procedury, która ma z nich wynikać.
13. Ogólny zarys wniosków musi być dostarczony w dniu posiedzenia Rady Europejskiej, odpowiednio wcześniej. Musi on zawierać wyraźne rozróżnienie między tymi częściami tekstu, które zostały wcześniej zatwierdzone i które nie są zasadniczo poddawane dyskusji, jak też tymi, które Rada Europejska ma omówić w celu przyjęcia podczas posiedzenia ostatecznych wniosków.

ZAŁĄCZNIK II

DZIAŁANIA DOTYCZĄCE STRUKTURY I FUNKCJONOWANIA RADY

1. W celu usprawnienia funkcjonowania Rady w okresie poprzedzającym rozszerzenie Unii Europejskiej Rada Europejska przyjęła następujące wnioski, które w niezbędnym zakresie będą uwzględnione w odpowiednich poprawkach do Regulaminu Rady; poprawki te mają zostać formalnie wprowadzone do 31 lipca 2002 r.

A. Utworzenie nowej Rady do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych

2. Obecna Rada ds. Ogólnych będzie się od tej pory nazywać Radą do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych. Aby jak najlepiej zorganizować posiedzenia dotyczące jej dwóch podstawowych obszarów działania, zbierze się ona na dwóch posiedzeniach (z oddzielnymi programami, najlepiej w różnych dniach), które będą dotyczyć:
 - (a) przygotowania i monitorowania, dla Rady Europejskiej (włącznie z niezbędnymi działaniami koordynującymi), kwestii instytucjonalnych i administracyjnych, dossier hory-

zonalnych mających wpływ na kilka polityk Unii oraz wszelkich dossier powierzonych jej przez Radę Europejską, z uwzględnieniem zasad działania Unii Gospodarczo-Walutowej;

(b) całej działalności zewnętrznej Unii, a mianowicie Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa, europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony, handlu zagranicznego, współpracy w dziedzinie rozwoju i pomocy humanitarnej.

B. Wykaz konfiguracji Rady ¹

3. W załączniku do Regulaminu Rady zostanie podany następujący wykaz konfiguracji Rady:

1. Sprawy Ogólne i Stosunki Zewnętrzne ²;
2. Sprawy Gospodarcze i Finansowe ³;
3. Sprawiedliwość i Sprawy Wewnętrzne ⁴;
4. Zatrudnienie, Polityka Społeczna, Zdrowie i Sprawy Konsumentów;
5. Konkurencyjność (Rynek Wewnętrzny, Przemysł i Badania) ⁵;
6. Transport, Telekomunikacja i Energia;
7. Rolnictwo i Rybołówstwo;
8. Środowisko Naturalne;
9. Edukacja, Młodzież i Kultura ⁶.

Uzgodniono, że kilku ministrów będzie mogło uczestniczyć w posiedzeniu na prawach pełnoprawnych członków tej samej konfiguracji Rady, przy odpowiednim dostosowaniu programu i organizacji posiedzenia.

W przypadku Rady do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych każdy rząd będzie reprezentowany na różnych posiedzeniach tej konfiguracji przez wybranego przez siebie ministra lub sekretarza stanu.

C. Programowanie działalności Rady

4. Zgodnie z powierzoną jej na mocy Traktatu rolą określania ogólnych wytycznych politycznych Unii, Rada Europejska będzie przyjmować, na podstawie wspólnej propozycji opracowanej przez zainteresowane prezydencje, w porozumieniu z Komisją i działając zgodnie z zaleceniami Rady do Spraw Ogólnych, wieloletni program strategiczny na nadchodzące trzy lata. Pierwszy program strategiczny zostanie przyjęty w grudniu 2003 r.
5. W kontekście wieloletniego planu strategicznego, o którym mowa wyżej, w grudniu każdego roku Radzie do Spraw Ogólnych zostanie przedłożony roczny program opera-

¹ Nowe postanowienia dotyczące konfiguracji Rady będą stosowane przez Prezydencję duńską, z uwzględnieniem ograniczeń, które mogą powstać w związku ustalonym już terminarzem posiedzeń.

² Włącznie z europejską polityką bezpieczeństwa i obrony oraz współpracą w dziedzinie rozwoju.

³ Włącznie z budżetem.

⁴ Włącznie z ochroną cywilną.

⁵ Włącznie z turystyką.

⁶ Włącznie ze sprawami audiowizualnymi.

cyjny działalności Rady. Będzie on proponowany wspólnie przez dwie kolejne prezydencje i będzie uwzględniać, między innymi, istotne punkty wynikające z dialogu na temat priorytetów politycznych na dany rok, prowadzonego z inicjatywy Komisji. Ostateczna wersja programu rocznego zostanie opracowana na podstawie dyskusji Rady do Spraw Ogólnych.

Mając na względzie jak najszybsze wdrożenie tych postanowień oraz odchodząc od punktu pierwszego powyżej, pierwszy roczny program operacyjny zostanie przygotowany w grudniu 2002 r.

6. Do programu zostanie dołączony wykaz orientacyjnych planów pracy dla różnych konfiguracji Rady, na pierwszych sześć miesięcy w roku. Wykaz orientacyjnych programów na następnych sześć miesięcy zostanie złożony przez Prezydencję przed 1 lipca, po odpowiednich konsultacjach, w szczególności z następną Prezydencją.

D. Działania związane z Prezydencją

Współpraca między prezydencjami

7. W przypadkach gdy jest oczywiste, że dossier będzie zasadniczo przedmiotem prac w ciągu następnych sześciu miesięcy, przedstawiciel państwa członkowskiego piastującego Prezydencję może, w ciągu tego okresu, przewodniczyć posiedzeniom komitetów (innych niż COREPER) i grup roboczych. Podczas posiedzeń omawiane będzie dossier. Wdrażanie tego postanowienia powinno być przedmiotem umowy między dwiema zainteresowanymi prezydencjami.

W związku z powyższym w szczególnym przypadku badania budżetu na nadchodzący rok finansowy spotkaniom gremiów przygotowawczych Rady innych niż COREPER będzie przewodniczyć reprezentant państwa członkowskiego piastującego Prezydencję w ciągu kolejnych sześciu miesięcy roku przed danym rokiem finansowym. To samo postanowienie będzie dotyczyć, za zgodą drugiej Prezydencji, przewodniczenia Radzie w czasie dyskusji nad sprawami, o których tu mowa.

8. W celu przygotowania posiedzeń konfiguracji Rady odbywających się co najmniej raz na sześć miesięcy, gdy takie posiedzenia mają miejsce w ciągu pierwszej połowy sześciomiesięcznego okresu, posiedzeniom komitetów innych niż COREPER i spotkaniom zespołów roboczych, odbywającym się w ciągu poprzednich sześciu miesięcy, przewodniczyć będzie delegat tego państwa członkowskiego, które będzie przewodniczyć danemu posiedzeniu Rady.

Przewodniczenie niektórym zespołom roboczym przez sekretarza generalnego Rady

9. W uzupełnieniu do przypadków, kiedy Sekretariat Generalny Rady występuje w roli przewodniczącego, niektórym zespołom roboczym będzie przewodniczył członek Sekretariatu Generalnego Rady. Są to:
 - zespół roboczy ds. łączności elektronicznej;
 - zespół roboczy ds. informacji prawnych;
 - zespół roboczy ds. kodyfikacji prawa;
 - zespół roboczy ds. informacji;
 - zespół roboczy ds. nowych budynków.

E. Otwarcie posiedzeń Rady dla szerokiej publiczności, w czasie gdy Rada prowadzi działania zgodne z procedurami współdecydowania z Parlamentem Europejskim

10. Rada debatuje na temat działań podejmowanych zgodnie z zasadą współdecydowania z Parlamentem Europejskim. Debaty te będą otwarte dla opinii publicznej w następujących okolicznościach:
- w początkowym etapie procedury, kiedy Komisja prezentuje główne propozycje legislacyjne do przyjęcia przez współdecydowanie oraz w trakcie następującej po tej prezentacji debaty. Wykaz odpowiednich propozycji Rada powinna przygotować na początku każdego półrocza;
 - w końcowym etapie postępowania, kiedy dochodzi już do głosowania i wyjaśnień zasad głosowania.
11. Debaty muszą być upublicznione poprzez zapewnienie bezpośredniej transmisji z obrad Rady, włącznie z głosowaniem. Opinia publiczna musi zostać z góry poinformowana, za pomocą odpowiednich środków (na przykład na stronie internetowej Rady), o terminie transmisji.

F. Przebieg posiedzeń

12. Prezydencja zobowiązana jest zadbać o niezakłócony przebieg obrad. Jej zadaniem jest podjęcie wszelkich środków umożliwiających jak najlepsze wykorzystanie czasu posiedzeń. Mogą to ułatwić:
- ograniczenie dopuszczalnego czasu trwania przemówień;
 - ustalenie kolejności wygłaszania przemówień;
 - zwrócenie się z wnioskiem do delegacji o przedstawienie pisemnych propozycji zmian omawianego tekstu przed określoną datą, łącznie z krótkim wyjaśnieniem, o ile będzie to właściwe;
 - zwrócenie się z wnioskiem do tych delegacji, które mają identyczne lub zbliżone stanowisko w jakiegokolwiek szczególnej sprawie, o wyznaczenie spośród siebie osoby do przedstawienia tego wspólnego stanowiska podczas posiedzenia lub przekazania go w formie pisemnej przed posiedzeniem.

ZAŁĄCZNIK III

NARODOWA DEKLARACJA IRLANDII

1. Irlandia ponownie potwierdza swoją wierność celom i zasadom Karty Narodów Zjednoczonych, która nakłada na Radę Bezpieczeństwa ONZ odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa.
2. Irlandia przypomina o swoim zaangażowaniu w realizację Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa Unii Europejskiej, w postaci określonej w Traktacie o Unii Europejskiej przyjętym w Maastricht, znowelizowanym w Amsterdamie i zatwierdzanym za każdym razem przez obywateli Irlandii w referendum.
3. Irlandia potwierdza, że jej uczestnictwo we Wspólnej Polityce Zagranicznej i Bezpieczeństwa Unii Europejskiej nie wyklucza prowadzonej przez nią tradycyjnej polityki

neutralności militarnej. W Traktacie o Unii Europejskiej wyraźnie stwierdzono, że Wspólna Polityka Zagraniczna i Bezpieczeństwa Unii nie wyklucza szczególnego charakteru polityki bezpieczeństwa i obrony niektórych państw członkowskich.

4. Zgodnie z tradycyjną polityką neutralności militarnej, Irlandia nie jest związana żadnym zobowiązaniem do wzajemnej obrony. Ponadto kraj ten nie bierze udziału w realizacji jakichkolwiek planów na rzecz stworzenia armii europejskiej. Rada Europejska podczas swego posiedzenia w Nicei stwierdziła, że rozwój potencjału Unii, pozwalającego jej na realizację zadań w dziedzinie pomocy humanitarnej i rozwiązywania sytuacji kryzysowych, nie obejmuje powołania armii europejskiej.
5. W Traktacie o Unii Europejskiej stwierdzono, że wszelkie podejmowane przez Unię decyzje, prowadzące do ustanowienia wspólnej obrony, będą musiały zostać jednogłośnie podjęte przez państwa członkowskie i być przyjęte zgodnie z odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi. Rząd Irlandii zobowiązuje się wobec obywateli swego kraju, co potwierdza formalnie w niniejszej Deklaracji, że przeprowadzi referendum w sprawie jakichkolwiek decyzji dotyczących tej kwestii lub w sprawie wszelkich przyszłych traktatów, które powodowałyby odejście Irlandii od tradycyjnej polityki neutralności militarnej.
6. Irlandia raz jeszcze deklaruje, że uczestnictwo kontyngentów Irlandzkich Sił Obrony w operacjach zamorskich, w tym w operacjach realizowanych w ramach europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony, wymaga: upoważnienia do przeprowadzenia operacji, wydanego przez Radę Bezpieczeństwa lub Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych, zgody rządu Irlandii oraz zatwierdzenia przez Dáil Éireann (parlament irlandzki - przyp. red.), zgodnie z irlandzkimi przepisami prawnymi.
7. Na sytuację podaną w Deklaracji nie wpłynie wejście w życie Traktatu z Nicei. W przypadku ratyfikacji przez Irlandię tego traktatu Deklaracja zostanie dołączona do dokumentu ratyfikacyjnego Irlandii.

ZAŁĄCZNIK IV

DEKLARACJA RADY EUROPEJSKIEJ

1. Rada Europejska przyjmuje do wiadomości Narodową Deklarację Irlandii przedstawioną na posiedzeniu Rady w Sewilli 21-22 czerwca 2002 r. i odnotowuje, że Irlandia zamierza połączyć swoją deklarację z aktem ratyfikacji Traktatu z Nicei, jeżeli tylko społeczeństwo tego kraju zadecyduje w referendum o przyjęciu traktatu.
2. Rada Europejska odnotowuje, że Traktat o Unii Europejskiej przewiduje, iż wszelkie decyzje dotyczące przystąpienia do systemu wspólnej obrony muszą być podejmowane zgodnie z odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi obowiązującymi w państwach członkowskich.
3. Rada Europejska przypomina, że zgodnie z warunkami Traktatu o Unii Europejskiej, polityka Unii nie może wpływać na swoisty charakter polityki bezpieczeństwa i obrony niektórych państw członkowskich. W tym aspekcie Irlandia zwróciła uwagę na swoją tradycyjną politykę neutralności militarnej.

4. Rada Europejska przyznaje, że Traktat o Unii Europejskiej nie nakłada żadnych wiążących zobowiązań do wzajemnej obrony. Ponadto zwiększanie zdolności Unii do realizacji zadań z zakresu pomocy humanitarnej i opanowywania sytuacji kryzysowych nie wiąże się z koniecznością powołania armii europejskiej.
5. Rada Europejska potwierdza, że sytuacja, o której mowa w paragrafach 2, 3 i 4, nie zmieni się po wejściu w życie Traktatu z Nicei.
6. Rada Europejska uznaje, że po wejściu w życie Traktatu z Nicei Irlandia, tak jak wszystkie państwa członkowskie Unii, zachowa prawo podejmowania własnych suwerennych decyzji, zgodnie ze swoją konstytucją i prawodawstwem, w sprawach zaangażowania personelu wojskowego w ewentualne uczestnictwo w jakiegokolwiek operacji przeprowadzanej na mocy europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony. W swej Narodowej Deklaracji Irlandia wyraźnie określiła swoje stanowisko w tym względzie.

ZAŁĄCZNIK V

PROJEKT DEKLARACJI RADY EUROPEJSKIEJ W SPRAWIE WKŁADU WPZB, WŁĄCZNIE Z EPBO, W WALKĘ Z TERRORYZMEM

1. Rada Europejska ponownie stwierdza, że terroryzm jest ogromnym wyzwaniem dla Europy i świata, jako zagrożenie naszego bezpieczeństwa i stabilności. W związku z tym na nadzwyczajnym posiedzeniu 21 września 2001 r. Rada Europejska podjęła decyzję o przyspieszeniu działań Unii w walce z terroryzmem poprzez skoordynowane i interdyscyplinarne środki obejmujące wszystkie polityki Unii, w tym przez rozwój Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZB) oraz nadanie zdolności operacyjnej Europejskiej Polityce Bezpieczeństwa i Obrony (EPBO).
2. Rada Europejska odnotowała znaczne osiągnięcia w realizacji planu działania na rzecz przeciwdziałania terroryzmowi i potwierdziła, że walka z terroryzmem będzie nadal priorytetowym celem Unii Europejskiej i zasadniczym filarem jej polityki zewnętrznej. Solidarność i współpraca międzynarodowa są najważniejszymi instrumentami w walce z tym zagrożeniem. Unia będzie prowadzić działania w jak najściślejszej koordynacji z USA i innymi partnerami; będzie się starać uczestniczyć w międzynarodowych wysiłkach na rzecz walki z terroryzmem zarówno wewnątrz, jak i w swoich stosunkach z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, takimi jak ONZ, NATO i OBWE.
3. Wspólna Polityka Zagraniczna i Bezpieczeństwa, w tym Europejska Polityka Bezpieczeństwa i Obrony, może odegrać ważną rolę w przezwycięzeniu tego zagrożenia bezpieczeństwa i w umacnianiu pokoju i stabilności. Wprowadza się bliższą współpracę między państwami członkowskimi, która będzie uwzględniać międzynarodową sytuację po atakach terrorystycznych z 11 września.
4. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje postęp, jaki od 11 września widać we włączaniu walki z terroryzmem do wszystkich aspektów polityki zewnętrznej Unii. Walka z terroryzmem wymaga globalnych działań na rzecz wzmocnienia międzynarodowej koalicji oraz zapobiegania i ograniczania konfliktów regionalnych. A zatem Unia Europejska:

- wzmocni dotychczas wykorzystywane instrumenty długoterminowego zapobiegania konfliktom;
 - skoncentruje dialog polityczny z państwami trzecimi na walce z terroryzmem oraz na nierozprzestrzenianiu broni i ograniczaniu zbrojeń;
 - udzieli pomocy państwom trzecim w celu wzmocnienia ich możliwości skutecznego reagowania na międzynarodowe zagrożenie terroryzmem;
 - włączy klauzule o przeciwdziałaniu terroryzmowi do porozumień zawieranych przez UE z państwami trzecimi;
 - ponownie oceni stosunki z państwami trzecimi, analizując stosunek tych państw do terroryzmu, i podejmie odpowiednie środki oraz
 - będzie realizować określone działania w walce z terroryzmem, zgodnie z rezolucją nr 1373 Rady Bezpieczeństwa ONZ, w którym to dokumencie określono szeroki zakres kompleksowych działań i strategii mających na celu zwalczanie terroryzmu, obejmujących, między innymi, środki finansowe.
5. Rada Europejska z zadowoleniem odnotowuje postęp w realizacji EPBO, po przyjęciu Deklaracji o zdolności operacyjnej Europejskiej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony. Pozwoliło to Unii na podjęcie pierwszej decyzji o zorganizowaniu operacji opanowywania kryzysów – Misji Policyjnej Unii Europejskiej (MPUE) w Bośni i Hercegowinie. MPUE może być przykładem [realizacji] zobowiązania Unii Europejskiej do zapewnienia stabilizacji w regionach po konfliktach oraz do pomocy w ustanawianiu praworządności, promowaniu stabilności, w tym wzmacnianiu potencjału krajowych organów ścigania, norm i standardów. Unia Europejska pomaga w niedopuszczaniu do zakorzenienia się organizacji terrorystycznych w omawianych regionach. Jak wskazała Rada Europejska na posiedzeniu w Laeken, dzięki wojskowemu i cywilnemu potencjałowi rozwiniętemu przez Unię Europejską w celu zarządzania kryzysowego, WPZB podlega wzmocnieniu, dzięki czemu UE w większym stopniu będzie mogła brać udział w walce z terroryzmem, z korzyścią dla zagrożonej ludności.
6. EPBO zostanie jeszcze bardziej wzmocniona, w miarę gdy państwa członkowskie będą rozwijać swe potencjały wojskowy i cywilny, służące opanowywaniu sytuacji kryzysowych. W tym celu Rada Europejska jeszcze raz podkreśla wagę, jaką przywiązuje do celów określonych w ramach Headline Goal. W tym kontekście w rozwoju EPBO konieczne będzie pełniejsze uwzględnienie potencjału niezbędnego w zwalczaniu terroryzmu, zgodnie z zadaniami petersberskimi oraz z postanowieniami Traktatu.
7. Priorytetowe działania Unii Europejskiej dotyczące walki z terroryzmem, w tym w zakresie WPZB i EPBO, powinny się koncentrować na:
- większym wysiłku na rzecz zapobiegania konfliktom;
 - pogłębieniu dialogu politycznego z państwami trzecimi w celu wspierania walki z terroryzmem, w tym przez upowszechnianie praw człowieka i demokracji, jak też nierozpowszechnianie broni i ograniczanie zbrojeń, oraz udzielanie tym państwom niezbędnej pomocy międzynarodowej;
 - wzmocnieniu systemu dzielenia się informacjami wywiadowczymi oraz rozwinięciu opracowywania ocen sytuacji i wczesnych raportów ostrzegawczych, czerpiących z szerokiego zasobu źródeł;
 - opracowywaniu wspólnej oceny zagrożenia terrorystycznego wobec państw członkowskich lub sił rozmieszczonych w ramach EPBO poza Unią, podczas operacji

- opanowywania kryzysów, włącznie z zagrożeniem, jakie stwarza potencjalne użycie przez terrorystów broni masowego rażenia;
 - ustalenie potencjału wojskowego wymaganego do ochrony sił wykorzystywanych w prowadzonych przez Unię Europejską operacjach opanowywania kryzysów, skierowanych przeciwko atakom terrorystycznym;
 - zbadanie, w jaki sposób potencjały wojskowy lub cywilny mogłyby zostać wykorzystane do lepszej ochrony ludności cywilnej przed skutkami ataków terrorystycznych.
8. Rada Europejska zwraca się z wnioskiem do Prezydencji oraz do sekretarza generalnego/ wysokiego przedstawiciela, jak też do Komisji Europejskiej, tam gdzie to właściwe, o zintensyfikowanie działań w powyższych dziedzinach priorytetowych przez wspieranie prac koordynacyjnych w organach Rady oraz współpracy z odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi, a zwłaszcza z ONZ i NATO, na rzecz zwiększenia skuteczności zaangażowania WPZB, a w tym EPBO, w walkę z terroryzmem, jak też o składanie sprawozdań Radzie ds. Ogólnych w tej kwestii.

ZAŁĄCZNIK VI

DEKLARACJA W SPRAWIE BLISKIEGO WSCHODU

Kryzys na Bliskim Wschodzie znalazł się w dramatycznym punkcie zwrotnym. Dalsza eskalacja sprawi, że sytuacja wymknie się spod kontroli. Strony konfliktu nie mogą znaleźć rozwiązania. Konieczne jest zatem podjęcie działań politycznych przez całą społeczność międzynarodową. Tzw. Kwartet ma tu ogromną rolę do odegrania w zapoczątkowaniu procesu pokojowego.

Rada Europejska popiera szybkie zwołanie międzynarodowej konferencji, która powinna zająć się politycznymi i gospodarczymi aspektami oraz sprawami związanymi z bezpieczeństwem, a także potwierdzić zasady politycznego rozwiązania konfliktu oraz ustanowić realistyczne i ściśle określone ramy czasowe.

Rada Europejska zdecydowanie potępia wszelkie ataki terrorystyczne wobec cywilnych obywateli Izraela. Proces pokojowy i stabilność w regionie nie mogą być zakładnikami terroryzmu. Walka z terroryzmem musi być kontynuowana, jednak równocześnie muszą być także prowadzone negocjacje służące rozwiązaniom politycznym.

Rozstrzygnięcie konfliktu może nastąpić tylko w drodze negocjacji. Ich celem jest zakończenie okupacji i szybkie ustanowienie demokratycznego, zdolnego do utrzymania się, pokojowego i suwerennego państwa palestyńskiego, w granicach z roku 1967, w razie potrzeby z niewielkimi poprawkami uzgodnionymi przez strony. Ostatecznie powinny powstać dwa egzystujące obok siebie państwa, istniejące w bezpiecznych i uznanych granicach, utrzymujące stosunki ze swoimi sąsiadami. W tym kontekście należy znaleźć sprawiedliwe rozwiązanie złożonego problemu Jerozolimy oraz sprawiedliwe, trwałe i uzgodnione rozwiązanie problemu uchodźców palestyńskich.

Reforma Autonomii Palestyńskiej ma podstawowe znaczenie. Rada Europejska spodziewa się, że AP wypełni swoje zobowiązania co do przeprowadzenia reformy bezpieczeństwa, wcześniejszych wyborów oraz reformy politycznej i administracyjnej.

Unia Europejska potwierdza wolę niesienia dalszej pomocy w przeprowadzaniu wspomnianych reform.

Operacje zbrojne na Terytoriach Okupowanych muszą się zakończyć. Ograniczenie swobody poruszania się musi zostać zniesione. Mury nie przyniosą pokoju. Unia Europejska jest gotowa do udzielenia pomocy w budowaniu pokoju, jak też w odbudowie gospodarki palestyńskiej, co jest integralnym elementem rozwoju tego regionu.

Unia Europejska będzie współpracować ze stronami oraz ze swoimi partnerami ze społeczności międzynarodowej, zwłaszcza ze Stanami Zjednoczonymi – w ramach Kwartetu, w dążeniu do wykorzystania wszelkich możliwości zapewnienia pokoju i godnej przyszłości wszystkim ludziom w omawianym regionie.

ZAŁĄCZNIK VII

DEKLARACJA W SPRAWIE INDII I PAKISTANU

Rada Europejska omówiła napięcia w stosunkach między Indiami i Pakistanem, z zadowoleniem przyjmując działania podjęte ostatnio przez Pakistan na rzecz ograniczenia terroryzmu międzynarodowego, a także – podjęte przez Indie w odpowiedzi – działania hamujące eskalację konfliktu. Rada Europejska zauważyła jednak, że sytuacja jest wciąż niepewna i konsekwencje wojny mogą być katastrofalne dla regionu i poza nim.

W związku z powyższym Rada Europejska wezwała Pakistan do podjęcia dalszych działań zgodnych z udzielonymi przezeń do tej pory zapewnieniami i z jego zobowiązaniami międzynarodowymi, w tym z rezolucją nr 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa NZ w sprawie zaprzestania infiltracji przez linię demarkacyjną oraz zapobiegania operacjom terrorystycznym w obrębie terytorium pozostającego pod kontrolą omawianego kraju, a także przez zamknięcie obozów szkoleniowych. Rada Europejska wezwała Indie i Pakistan do ustanowienia skutecznego systemu monitorowania, w formie możliwej do zaakceptowania przez obie strony, tak aby powstrzymać infiltrację. Rada Europejska podkreśliła wspólne zainteresowanie wszystkich krajów zwalczaniem terroryzmu.

Rada Europejska zachęciła Indie do podejmowania dalszych działań ograniczających eskalację konfliktu, w miarę gdy Pakistan będzie udowadniał, że dąży do wypełnienia swoich zobowiązań. Rada Europejska odnotowała istotne znaczenie wolnych, sprawiedliwych i integryjnych wyborów, jakie odbędą się jesienią w Jammu i w Kaszmirze.

Rada Europejska wezwała obie strony do przestrzegania układu o nieprolifracji broni jądrowej oraz do podpisania i ratyfikacji traktatu o zakazie prób bronią jądrową.

Rada Europejska potwierdziła zobowiązanie UE do współpracy z Indiami i Pakistanem oraz z innymi państwami-członkami społeczności międzynarodowej, w poszukiwaniu działań umożliwiających budowanie wzajemnego zaufania, aby odsunąć perspektywę bezpośrednio zagrażającego kryzysu i zachęcać oba kraje do zapewnienia trwałego rozstrzygnięcia istniejących między nimi różnic poprzez dialog dwustronny. Wysoki przedstawiciel powinien w najbliższym czasie złożyć wizytę w omawianym regionie.